

Tuomas
Marjamäki

JARKKO TAMMINEN

Kerrankin itsenään

DOCENDO

Tuomas
Marjamäki

JARKKO TAMMINEN

Kerrankin itsenään

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Suomen Tietokirjailijat ry on tukenut teoksen kirjoittamista apurahallaan.

Copyright © Tuomas Marjamäki ja Docendo 2026.

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi ja graafinen ulkoasu: Jarkko Lemetyinen / Katse Design

Kannen kuvat: Laura Malmivaara ja Matti Rajala (hahmokuvat)

Takakannen kuvat: Yle Arkisto, Jarkko Tammisen albumi, Aki Rask ja Irene Kangasniemi.

Esilehtien kuvat: Matti Rajala ja Ville Juurikkala

Kirjan muut kuvat Jarkko Tammisen albumista, mikäli ei toisin mainita.

ISBN 978-952-850-482-5

Painettu EU:ssa.

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Sisällysluettelo

Esipuhe: Savonlinna, heinäkuu 2025	9
Prologi: Peacock-teatteri 31. lokakuuta 2013	13
1. Olisihan sellainen pikku-Tamminen kiva juttu	17
2. Pullopostia Saimaan laineilla.....	29
3. Ei toisia ihmisiä saa matkia!.....	41
4. Kurppa Munkkivuoresta.....	55
5. Suuren yleisön eteen	63
6. Lamasta lamaannukseen.....	73
7. Keke Rosbergin viikset ja muita tarinoita.....	91
8. Meriupseeri ja melkein herrasmies.....	107
9. Puhumme suomea!	115
10. Oma koti, oma toiminimi.....	129
11. Yksinäinen Yhdysvalloissa	151
12. Vapaasti pöllittäviä ideoita	171
13. "Jumaliste, jos mä en nyt pääse"	185
14. Kotona ei sitten imitoida.....	201
15. Kalliimpi auto kuin teatterinjohtajalla.....	215

16.	Spiikkausta peiton alla.....	231
17.	Tämä on Stars Show!.....	251
18.	Kohtaamisia hahmojen kanssa.....	267
19.	Big Bang – iso pamaus vai pieni tussahdus?.....	289
20.	Entä jos menee koti alta?.....	307
21.	Tanko-Tamminen parkettien partaveitsenä.....	327
22.	Ei suunnitelmaa.....	347
23.	Korona olikin mahdollisuus.....	369
24.	Kuuleeko Suomi?.....	385
25.	Tervetuloa Jarkko Tammisen maailmaan	403
26.	Salaisuus kellarissa	423
27.	"Olisi pitänyt kuunnella Sannaa"	431
	Epilogi: Helsinki, maaliskuu 2026.....	439
	Jarkon jälkisanat	443
	Jarkon CV	445
	Lähteet.....	450
	Henkilöhakemisto.....	453

Savonlinna, heinäkuu 2025

Tie päättyy niemen kärkeen, ja polku laskee laiturille. Jarkko Tamminen on luvannut tulla hakemaan vieraansa veneellä kesämökilleen, joka sijaitsee saarella Suur-Saimaaseen luettavalla Pihlajavedellä muutaman kymmenen kilometrin venematkan päässä Savonlinnasta.

Jarkko on varmistanut vieraan tarkemman saapumisajan etukäteen ja saapastelee rantaan minuutilleen ajoissa. Kädenpuristus on luja ja katse leppoisa mutta tarkkaavainen.

Olemme tavanneet aiemmin vain muutaman kerran eli tätä kirjaa koskeneissa palaverieissa sekä toukokuussa *Jarkko Tamminen maailma* -ohjelman kuvauspäivänä. Olemme tosin törmänneet sattumalta useita kertoja eri tilaisuuksissa ja Helsingin kaduilla, mikä on saanut miettimään, onko Jarkolla todella kyky olla monessa paikassa yhtä aikaa.

Heti ensimetreillä ymmärsin, kuinka perusteellisesti Jarkko Tamminen tekee kaiken, mihin ryhtyy. Loppuvuodesta 2023 käytyjen ensimmäisten keskustelujen jälkeen hän halusi yhdeksän kuukautta miettimisaikaa ja pyysi soittamaan 1. syyskuuta. Tuona päivänä hän sitten oli valmis kirjahankkeeseen. Jarkko oli selvittänyt huolellisesti kirjailijan ja kustantamon taustoja yhteisiltä tuttaviltamme ja punninnut eri vaihtoehtoja. Kun hän päätti lähteä projektiin, hän teki senkin täysillä. Jarkko päätti avata koko elämänsä, kirjaimellisesti.

Nyt heinäkuussa pääsen viettämään kaksi vuorokautta Jarkon perheen vieraana heidän kesämökillään. Saan heti tavata hänen vaimonsa Sannan sekä tyttäret, edellisenä päivänä 16 vuotta täyttäneen Elsan ja 10-vuotiaan Tildan.

Sanna on grillannut ulkokeittiössä herkullista ruokaa ja kertoo heidän ensitapaamisestaan värikkäästi ja hauskasti. Tekisi mieli käynnistää haastattelunauhuri, ja näppäinsormetkin jo syyhyävät: Sannan ja Jarkon tarinasta tulee hyvä luku kirjaan.

Meillä ei ole mitään sovittua päiväohjelmaa, mutta Jarkko tarjoilee vaihtoehtoja.

– Mennäänkö ruoan jälkeen heittelemään koripalloa? Pelataanko mölkkyä? Kierretäänkö saari vesijetillä? Illalla voidaan lämmitellä sauna.

Toteutamme kaikki vaihtoehdot.

Tutustumisen aluksi näen Jarkosta sen puolen, josta julkisuudessa ei juuri vilahdusta näy. Roolin nimeltä Kotimies (tämä sana selitetään vähän myöhemmin).

Jarkko on kuulemma ärsyttävän hyvä kaikenlaisissa peleissä, mikä hänen tyttäriensä mielestä on lähinnä noloa – samoin kuin tietenkin kaikenlainen imitoiminen. Tytöt liittoutuvat mieluummin isäänsä vastaan kuin pelaavat hänen joukkueessaan. Olisi hienoa saada isä häviämään – hän kun vihaa sitä yhtä paljon kuin muinainen Spede Pasanen.

Kiitämme Jarkon kanssa vesijetillä saaren toiseen päähän Jarkon edesmenneiden isovanhempien mökille, jossa hänen tätinsä eli Leena-äidin sisko Auli esittelee lapsuuden merkittäviä paikkoja. Jarkko toi Annikki-mummilleen kymmeniä vuosia sitten tuliaisukukkia, joiden jälkeläisiä yhä näkyy kukkapenkissä. Saunan kuistilla hän istui äidinisänsä Lasu-vaarin kanssa vilvoittelemassa. Mökistä löytyy kerrossängyn patjan alta Jarkon lapsuusajan piirustuksia.

Seuraavana päivänä lähdemme tarpomaan metsäpolkua pitkin Jarkon vanhempien mökille ja ylitämme tietävästi mui-
naisen rajan – Pähkinäsaaren rauhan jälkeen Jarkon perheen
mökki sijaitsi Novgorodin puolella, nyt siirrymme Ruotsin val-
takuntaan. Tuon lyhyen matkankin Jarkko käyttää tehokkaasti:
keskustelee kirjailijan kanssa, varoittaa puheliaasta isästään ja
samalla niittää heinikkoa trimmerillä.

Tapaan Leena ja Matti Tammisen sekä heidän luonaan vie-
railevan Jarkon veljen Eeron perheen. Pian olemme kuin van-
hoja tuttuja, ja kaikki lupautuvat haastatteluuni myöhemmin
syksyllä.

Koko suku tuntuu muutenkin puhaltavan yhteen hiileen.
Paitsi petankkiottelussa, jossa kaikki liittoutuvat Jarkkoa ja
Eeroa vastaan.

Ajamme veneellä Savonlinnaan ruokaostoksille ja pulloja
palauttamaan – niiden sisältö on ollut enimmäkseen vissyä ja
virvoitusjuomia. Hellepäivän aurinko porottaa, ihailemme Ola-
vinlinnaa joka kulmasta. Jarkko kertoo näkemistään norpista.

Saunan lauteilla ja ihanan viileässä Pihlajavedessä tulee mies-
ten kesken sivuttua monia herkempiäkin aiheita, joista kirjassa
myöhemmin puhuttaisiin. Iltapalapöydässä Jarkko ja Sanna alka-
vat puhua tulevaisuuden suunnitelmistaan kuin unohtaen kirjai-
lijän läsnäolon. Tarinaan voi tulla vielä yllättäviä käänteitä.

Aurinko laskee ja värjää horisontin punaiseksi. Koskeloperhe
asettuu kuin tilattuna auringonsillalle. Kaikki vaikuttaa täy-
delliseltä. Pakko ottaa kuva.

Tällainen on todellinen Jarkko Tammisen maailma – tai ehkä
sittenkin vain raapaisu siitä. Idylliseen kuvaan ei mahdu lap-
suudenkotia Munkkivuoressa, nykyistä kotia Helsingin keskus-
tassa, ahdasta varasto- ja treenikämppää lauttasaarelaisessa
kellarissa, miljoonaa kilometriä suomalaista maantietä, satoja
esiintymislavoja ja yksinäisiä hotellihuoneita. Jarkon elämään

kuuluu tinkimätöntä harjoittelua, ankaraa suunnittelua, esiintymistä ilta illan jälkeen, onnistumisia ja epäonnistumisia – siis valoa ja varjoja, niin kuin elämässä yleensäkin.

Siinä maailmassa kuljen nyt vuoden verran ja yritän selvittää, mikä Jarkko Tamminen on miehiään. Mitä hänestä jää jäljelle, kun imitaattorin rooli riisutaan?

Julkisuudessa Jarkko on useimmiten työnsä puolesta, ja silloinkin hän yleensä matkii muita. Välähdykset siviili-Jarkosta näyttävät hänet hyväntuulisena miehenä, jonka komiikassa on aina lempeää mutta tarkkanäköistä huumoria. Ehkä ulospäin näkyvä rooli on sittenkin aitoa Jarkkoa?

Siitä varmistun viimeistään, kun käyn yöpuulle. Majoitus-huoneeni valmistellut Jarkko on nimittäin jättänyt tyynylleni paperikaramellin.

Helsingissä 11. elokuuta 2026

Tuomas Marjamäki

P. S. Jos ihmettelette pitkin kirjaa repliikkejä hassuilla fonteilla, ne ovat imitaatiopätkiä, jotka Jarkko itse matkii kirjan ääniversiossa.

Prologi

Peacock-teatteri

31. lokakuuta 2013

Iltataivas on musta, mutta huvipuiston valot luovat taianomaisen tunnelman ympärilleen. Väkeä virtaa sisään Linnanmäen Peacock-teatteriin, narikkajonossa vaatteet kahisevat, hajuvesi tuoksuu ja tilan täyttää innostunut puheensorina.

Samaan aikaan näyttelijälämpiössä Jarkko Tamminen ja hänen kanssaan lavalle astuvat tanssijat, muusikot ja laulaja Laura Voutilainen keskittyvät ja kokoavat itseään.

Jarkko on ottanut suunnattoman riskin 15-vuotisen unelmansa toteuttaakseen. Jo vuonna 1998 hän kirjoitti ensimmäisen Show 2000 -käsikirjoituksen, viihdeshow'n suuren maailman malliin. Ideasta kasvoi vuosikausien työn ja opiskelun tuloksena tänään ensi-iltansa saava Stars Show.

Nyt kaikki on kerralla pelissä, henkilökohtainen omaisuus ja koko ammatillinen tulevaisuus. Ei sen enempää eikä vähempää.

Eilinen ennakkonäytös lupasi onneksi hyvää. Suurelta osin Linnanmäen nuorista työntekijöistä koostuva yleisö oli innoissaan, mutta tänään ja tulevilla esityksissä keski-ikä katsomossa on korkeampi.

Työkkäisikö yleisö? Suosittelisiko kukaan esitystä kavereilleen? Vai lyttäisivätkö ihmiset koko jutun Facebookissa? Sitä ei voi koskaan etukäteen tietää.

Jarkko ja esiintyjät kokoontuvat ringiin, tarttuvat toistensa käsiin ja ojentavat ne kehän keskelle. Voimahuuto!

Kaikki menisi hyvin. Varmasti. Nyt vain kaikki keskittymisen esiintymiseen.

Teatterin kapeilla käytävillä steppaillessaan Jarkko huomaa veren pakenevan sormenpäistään.

Ei. Ei nyt. Ei saa antaa jännitykselle valtaa.

Hän hieroo, ravistelee ja heiluttelee kylmiä käsiään ja saapuu näyttämölle esiintyjän ja yleisön väliin pystytetyn harson taakse. Aivan kohta se putoaisi alas.

Bändi aloittaa soiton.

Let meeee entertain you!

*Jarkko Annikki-mummin ja Lasu-
vaarin mökkirannassa kesällä
1977 vajaan vuoden ikäisenä.*

Olisihan sellainen pikku-Tamminen kiva juttu

1968–1976. Jarkon vanhemmat kohtaavat Helsingin yössä. Tammisen suvusta löytyy tunnettu kirjailija mutta myös murheellinen tapaus, joka jättää jälkensä myöhempiin polviin.

On syyskuinen ilta vuonna 1968. Helsingin yliopiston pohjalaisten osakuntien talolla Ostrobotnialla vietetään elonkorjuujuhlaa, jonka varsinainen kohderyhmä ovat oikeustieteilijät ja kielitieteilijät. Menossa mukana on kuitenkin myös valtiotieteitä opiskeleva, kaksi viikkoa sitten armeijasta kotiutunut Matti Tamminen, joka on kaverinsa Karin

houkuttelemana lähtenyt Bottalle, omien sanojensa mukaan hyvännäköisiä naisia katsomaan.

Matti oli jo ehtinyt sopia treffit erään punatukkaisen daamin kanssa, mutta tämä varoitteli olevansa pitkään töissä. Jos häntä ei kymmeneen mennessä näkyisi, Matti olisi vapaa hakemaan tanssiin ketä tahansa muuta.

Kello käy, eikä tyttöä näy. Matti ramppaa Bottan portaita edes takaisin ja kiinnittää huomion kaunottareen, jonka jalassa on ruskeanahkaiset, isolla soljella varustetut ”Tom Jones -ken-gät”. Porkkananpunaiset hiukset ylettyvät melkein takapuoleen saakka. On, nätti on...

Hetken päästä he kohtaavat toisenkin kerran ja huomioivat toisensa uudelleen, mutta kumpikaan ei aloita keskustelua.

Seuraavaksi Matti iskee silmänsä pitkään, hemaisevaan blondiin, jonka pakeille päättää rientää heti, kun sovittu määräaika täyttyisi ja hän vapautuisi sitoumuksestaan.

Viittä vaille. Minuuttia vaille. No nyt.

Kello on kymmenen, ja Matti suunnistaa kohti blondia. Mutta juuri ennen esittäytymistä heidän väliinsä ehtii rynniä ”joku sutki jätkä”, joka nappaa vaaleaverikön Matin nenän edestä ja taluttaa hänet parketille.

Naisen takaa paljastuu tyttö portaikosta, punahiuksinen Leena Blomqvist. Matti on niin yllättynyt, ettei kehtaa olla hake-matta Leenaa tanssiin. Eikä Leena kehtaa olla lähtemättä.

Tanssin aikana hän hämmästyttää kavaljeerinsa puhelahjoista. Matti höpöttää niin, ettei jutusta tule loppua.

– Ai säkin oot asunut Ruskeasuolla? Meillä on varmaan paljon yhteisiä tuttuja. Tunnetsä sellasta kun...

Aika kuluu kuin siivillä, ja nuoret sopivat tapaamisen heti seuraavalle päivälle. Herrasmiehenä Matti saattaa Leenan Munkkivuoreen vievälle bussille numero 35. Vähemmän herras-miesmäisesti hän innostuu kommentoimaan tanssiparinsa asua.

– Kauhee, minkä värinen baskeri!

Leenaa puheliaan kukkopojan hölmöys naurattaa. Kehtaakin arvostella hienoa, vihreää angorabaskeria heti kättelyssä. No olkoon, sitä baskeria Leena ei enää koskaan käyttäisi.

Matti jää pysäkillä vilkuttamaan Leenan perään ja näyttää tälle vielä varmistukseksi kuutta sormea.

Huomenna, kuudelta Erottajalla.

Silloin olisi viralliset ensitreffit. Ja kahdeksan vuoden päästä syntyisi heidän esikoispoikansa Jarkko Tamminen.

Kolme kuukautta seurusteltuaan sekä Matti että Leena tiesivät kohdanneensa sen oikean. He perustaisivat varmasti jopa perheen, mutta sitä ennen oli hoidettava kolme muuta asiaa: piti valmistua, löytää molemmille työpaikat ja mennä naimisiin.

Tavoitteiden saavuttamiseen kului vuosia. Matti ja Leena valmistuivat vuonna 1973. Samana syksynä Leena sai saksan tuntiopettajan paikan Mäkelänrinteen aikuislukioista ja Matti pääsi akateemiseksi harjoittelijaksi Pohjoismaiden Yhdyspankin Töölön-konttoriin Nordenskiöldinkadulle.

Pariskunta pääsi vihdoinkin avioitumaan, ja samalla muutti Töölönkadulle pankin omistamaan vuokra-asuntoon, jossa alkoi myös heidän esikoisensa odotus vuodenvaihteessa 1976.

Vauvan sukupuolta vanhemmat eivät halunneet etukäteen tietää, mutta Matti lausui kuitenkin oman toiveensa.

– Kunhan olisi terve. Ja olisihan sellainen pikku-Tamminen aika kiva juttu.

Pikku-Tammisen syntymän hetki koitti syyskuussa, ja tulevat vanhemmat lähtivät Naistenklinikalle. Leenan ei tarvinnut kärsiä synnytyssalissa yksinäisyydestä, sillä peräti neljä lääkäri-opiskelijaa tuli luvan kanssa synnytystä seuraamaan ja pääsi kokeilemaan, kuinka paljon kohdunsuu oli auki. Enemmän häiriötä aiheutti oma aviomies, joka suojavaatteisiin pukeutuneena

tuli ”auttamaan”. Matti höpötti höpöttämästä päästyään, jolloin kätilö joutui puuttumaan peliin.

– Kyllä nyt olisi parempi, että herra menee tuonne sivuhuoneeseen odottamaan. Eihän rouva muuten voi keskittyä synnytykseen.

Hetken rauhoituttuaan Matti pääsi kuitenkin todistamaan, kun Jarkko-poika saapui maailmaan 23. syyskuuta kello 9.55.

Matti oli paikalla myös muiden lastensa syntyessä. Kun Jarkon pikkusisko Outi syntyi elokuussa 1978, isä veti desinfiointiainetta henkeensä ja pyörtyi kesken synnytyksen. Maaliskuussa 1981 syntyneen Eeron kohdalla Matti taas kiiruhti sairaalaan kesken työpäivänsä, puki suojavaatteet nurinpäin, marssi näyttävästi synnytyssaliin ja julisti:

– Ylilääkäri Tamminen paikalla, synnytys voi alkaa.

Kätilöt joutuivat hetken toipumaan naurukohtauksesta ennen kuin pääsivät tositoimiin.

Jarkko Petteri Tammisen nimi oli enne. Lähes kaikkien tunnetuimpien suomalaisten imitaattorien etunimet alkavat J-kirjaimella: Jukka Puotila, Joonas Myllyveräjä, Jukka Laaksonen, Juha Laitila, Jope Ruonansuu, Janne Porkka ja Joonas Nordman. Yksi harvoja poikkeuksia on Klaus Thomasson. Mutta Leena Tammisen kilpaileva ehdotus Jarkon nimeksi olikin Klaus – hänen isänsä Klas-Erikin mukaan. Pojalle annettiin kuitenkin nimi Jarkko, joka oli Matin toinen etunimi. Idea Petteristä tuli puolestaan Leenalta: hän rakasti niminä Petteriä ja Valtteria, jotka olivat hänen fanittamansa Kari Suomalaisen poikien nimet. Ehkäpä sekin oli enne: pilapiirtäjä Suomalainen teki kynällään vähän samaa kuin Jarkkokin myöhemmin omalla äänellään. Karikatyyrejä tunnetuista ihmisistä.

Kotiin päästessään Jarkko-vauva itki nälkäänsä. Rintamaitoa ei aluksi tullut tarpeeksi, joten tarvittiin vastiketta. Leena

*Kun Leena ja Matti kohtasivat toisensa,
kumpikin tiesi heti löytäneensä sen oikean.*

ja Matti jakoivat tasapuolisesti yöherätykset – ja palasivat kumpikin töihin käytännössä heti. Leenan äitiysloma jäi kolmeen viikkoon, ja hän ehti vielä lokakuun lopussa uuden opetusjakson alkuun. Koska työ iltalukiassa alkoi vasta myöhään, Leena ehti olla koko päivän kotona Jarkon kanssa. Hänen äitinsä tuli hoitamaan lasta, kunnes Matti ehti palata töistään. Isä ja poika – myöhemmin myös muut lapset – kävivät yhdessä hakemassa äidin autolla töistä kotiin, kun koulu oli loppunut.

Matti oli edennyt pankissa antolainausvastaavaksi, ja pian Jarkon syntymän jälkeen Tammiset uskalsivat ostaa ensimmäisen – ja viimeisen – omistusasuntonsa. He katselivat rivitaloja Pakilasta Matin vanhempien kodin lähistöltä, mutta täysin sopivaa ei löytynyt. Leena bongasi äitinsä kanssa Helsingin Sanomista ilmoituksen Munkkivuoressa sijaitsevasta ensimmäisen kerroksen huoneistosta – liki omien vanhempiensa naapurista.

Ulvilantiellä sijaitsevassa kolmiossa oli runsaasti tilaa ja kaksi ulko-ovea. Se oli myös pohjaltaan juuri oikeanlainen. Perheen kasvaessa olohuoneesta saatiin väliseinällä jakamalla vielä yksi huone lisää. Siitä tuli Jarkon ja pikkuveli Eeron valtakunta. Ja mikä parasta: lapset pääsivät juoksemaan asunnon ympäri huoneesta toiseen.

Tämän kirjan haastatteluja tehtäessä väliseinä on purettu, ja Leena ja Matti tekevät asunnossa vuosikausia jatkunutta kuolin-siivousta. Siitä huolimatta, että he uskovat asuvansa kodissaan edelleen vielä pitkään.

Tammisten elämä vaikuttaa ulkopuolisen silmin huolellisesti suunnitellulta. Tuntuu siltä kuin vanhemmat olisivat tehneet kaikki ratkaisunsa tarkasti miettien ja kaikkeen varautuen. Asenne on tarttunut myös Jarkkoon ja ehkä muihinkin perheen lapsiin. Vaikka Jarkko Tammisen liikkeet joskus näyttäisivät spontaaneilta, niiden takana on yleensä harvinaisen pitkä ja perusteellinen harkinta.

Jarkko on pohtinut paljon sukupolvelta toiselle periytyviä traumoja, kuten hänen isoisänsä isoisän viime vuosisadan alussa menettämää omaisuutta.

Ylöjärven Mutalassa syntynyt ja asunut Juho Herman Juusenpoika (1855–1917) tunnettiin harvinaisen kauniista käsialastaan. Itseoppinut kirjuri kirjoitti puhtaaksi isäntien laatimia asiakirjoja esimerkiksi metsäkaupoista. Varsinaiselta ammatiltaan

Imitaattorin pitkä tie suurten areenoiden viihdyttäjäksi.

Jarkko Tamminen on sukupolvensa menestynein imitaattori. Hän harjoitteli matkimista jo lapsena ja sai nuorena oppia Joonas Myllyveräjältä ja Jukka Puotilalta. Vuosituhannen vaihteessa täystyöllistetty imitaattori halusi kehittyä lisää ja nousta aivan uudelle tasolle. Nykyään Jarkon show't täyttävät areenoita, oma tv-ohjelma saa uusia kausia ja somevideot naurattavat satojatuhansia katsojia.

Jarkko laatii tiukkoja viisivuotissuunnitelmia ja asettaa tavoitteensa aina vain korkeammalle, minkä juurisyyt saattavat löytyä lapsuudesta ja synkästä lama-ajasta.

Kirja avaa oven todellisen Jarkko Tammisen elämään. Myös Jarkon perhe, ystävät ja kollegat kertovat, millaista elämä kunnianhimoisen viihdyttäjän lähipiirissä on.

TUOMAS MARJAMÄKI (s. 1978) on kirjoittanut useita elämäkertoja suomalaisista viihdyttäjistä, muun muassa Spede Pasasesta, Vesa-Matti Loirista, Mikko Alatalosta ja Irwin Goodmanista.

KL 99.1
ISBN 978-952-850-482-5

DOCENDO
www.docendo.fi

Kansi: Jarkko Lemetyinen